

Arrest

nr. 63 902 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 30 november 2009 gedateerde brief diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 januari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 3 maart 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2009 werd ingediend door :

*[M. A., A. A. S.]
nationaliteit: Egypte
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Betrokkene legt bewijzen voor die zijn verblijf in België aantonen sinds 09/08/2007. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Hoe goed de integratie ook moge zijn (Nederlands geleerd, werkbereid), dit doet niets af aan de voorwaarde van [...] de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 3 maart 2011 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

[...]

De bestreden beslissing werd op gebrekkige wijze gemotiveerd. Dit maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden door tegenpartij.

Zonder afdoend te motiveren stelt verwerende partij vast dat verzoeker niet aantoonst dat hij sinds maart 2007 in België verblijft.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn verblijf in België aantoonst sinds 9 augustus 2007 en besluit vervolgens hieruit dat verzoeker niet in België verblijft sinds 31 maart 2007.

Dit wijst niet enkel op een schending van de motiveringsplicht maar bovendien ook op het uitermate onzorgvuldig handelen van verwerende partij.

Zorgvuldig handelen impliceert dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

Verwerende partij heeft geen enkele inspanning geleverd om de nodige kennis te verwerven over de feitelijke gegevens die relevant zijn in deze zaak.

Verzoeker verblijft effectief sinds 2006 in België.

Verzoeker beschikt over een huurovereenkomst die inging op 1 augustus 2006.(stuk2).

Verzoeker beschikt over betalingsbewijzen van september 2006 tot en met februari 2007.(stuk 3)

De huisbaas van verzoeker bevestigt bovendien dat verzoeker een studio van hem huurde in 2006.(stuk 4)

Zowel de motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden door verwerende partij.

Om deze redenen wenst de verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen [die] de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v, deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St, 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker in zijn middel ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker uit kritiek op het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op het criterium 2.8B, [...]

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden verzoeker zich niet kan beroepen op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij sedert ten minste 31.03.2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft, zodat hij niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden van punt 2.8B.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde niet zorgvuldig zou hebben gehandeld; verzoeker blijft overigens ook in gebreke aan te duiden met welk stuk dat aan de aanvraag was gevoegd, geen rekening zou zijn gehouden door de gemachtigde.

Integendeel is het verzoeker die onzorgvuldig is geweest, door aan de aanvraag enkel stukken toe te voegen die zijn verblijf in België aantonen vanaf 09.08.2007, en niet vanaf de vereiste datum van 31.03.2007.

Terwijl verzoeker aan zijn verzoekschrift niet dienstig stukken kan toevoegen waarmee hij poogt aan te tonen wel op het grondgebied te hebben verbleven sedert minstens 31.03.2007 (meer bepaald de stukken 2 - 4), nu hij deze stukken niet had gevoegd aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker kan niet worden toegelaten zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verder uit te breiden in zijn verzoekschrift tot annulatie en schorsing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken. en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

'Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de Staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.' (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite."

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond is omdat verzoeker weliswaar aangaf zich in een situatie te bevinden zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009, doch uit de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet blijkt dat hij voldoet aan hetgeen bepaald is in dit punt van de beleidsrichtlijn. In de tweede bestreden beslissing wordt geduid dat toepassing gemaakt werd van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, aangezien hij niet beschikt over een geldig visum. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en laten verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert op het motief dat de eerste bestreden beslissing onderbouwt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduid dat voormelde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker betoogt dat hij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 heeft betrekking op de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Verweerder oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat hij sedert ten minste 31 maart 2007 onafgebroken in het Rijk verblijft, aangezien uit de stukken die verzoeker voegde bij zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden slechts een verblijf vanaf 9 augustus 2007 kan afgeleid worden. Deze vaststelling vindt steun in de het door verweerder bij de Raad neergelegde administratief dossier.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een huurovereenkomst die op 1 augustus 2006 werd ondertekend, een aantal bewijzen met betrekking tot de betaling van huishuur in de periode september 2006 – februari 2007 en een verklaring van de verhuurder, waarin deze bevestigt in voormelde periode een kleine studio aan verzoeker verhuurd te hebben. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij deze stukken samen met zijn initiële aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden overmaakte of dat hij deze stukken aan verweerder ter kennis bracht alvorens deze de bestreden beslissingen nam. Verweerder kon uiteraard geen rekening houden met stavingsstukken die hem niet werden voorgelegd en verzoeker toont door deze documenten bij zijn verzoekschrift te voegen niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat verzoeker niet aantoonde dat sedert ten minste 31 maart 2007 ononderbroken in het Rijk verbleef. Aangezien de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken kunnen deze stukken ook niet dienstig in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

3.3.3. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoeker naliet bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag te voegen laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch leidt niet tot het besluit dat op verweerder de verplichting rust om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verweerder neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK